

יורקה לחרוך בשכינה הפתוחונה בಗלוות, שנאמר בה נפלה ולא תסיר קום, וכשה מאוצאי שבת, מסתלקת הנשמה היתרה שבת וינפש. וינפש, מיד שhai מי הספלה וו נפש, שאין מי שסומך איתה. באוטו זמן היא אומרת לישראל סמכוני באישיותו, שהם מארוי האש, ומה הם? שמי תורות, שהן חיצובות מאש שהיא אליהים, מدة הגבורה. ומה הם למודי יהוה? שמי שפטים שנקרו לאבותות (שנזרפו להבות) אש, והם שני תופחים, שהם יוצאת רוחו של משה, שנאמר בו ונחה עליו רוח יהוה.

לבת מלך שהיתה בבית חליה מהבאת בעלה, שהליך בעלה והיא נפלה למשבב, צונחת ואומרת סמכוני באישיותו, הרי היא בבית חליה, היא אומרת רפוני, בפה? בתפוחים שמתربים בעצי העיר, ואלו הם עצי בשים.

קם זkan שלישי ואמר: רבינו רבבי, הרי אנו מבדילים בעצי בשים, ורק אין היא אינה אומרת אלא בתפוחים! אלא אנו מברכים על עצי בשים משום שנאמר בהם וריח אפק בתפוחים, ולא עוד, אלא כל מיini בשים הם טובים לברך עליהם, ואני שעוזים בהרים, משום שיש בו שלשה עלים, שנקרו שלשה הדסים, שרומים לשלשת האבות, אבל שני נקי החטים הם בנגד שני תפוחים, שהם שני נביי אמרת, שבחם עתידה לצאת רוח הקדש, שהוא הרועה הנאמן שלמעלה, فهو מתישכת נפשה, וממושם זה היא אומרת רפוני בתפוחים כי חולת אהבה אני (שם ב) רפוני בתפוחים כי אהבה אהבה אני (דף קמד ע"א) ביליליא דשבת אמר קמתי אני לפתח לדודי בשבת,

שכינתא תפאה בגולות, דאמיר בה (עמוס ה ס נפלה ולא תוסיף קום, ובך אתה מוציא שבת אסתלקת נשמטה יתירה דבח וינפש, וינפש מיד דאייה אסתלקת וו נפש, דלית מאן דסמייה לה, בההוא זמנא אייה אמרת לישראל סמכוני באישיות דאיון מאורי האש, ומאי גיהו תרי תורות, דאיון חיצובות מאש דאייה אלהים מדת הגבורה, ומאי גיהו למודי יהוה תרי שפzon דאקרון להבות (דאקרון בלבות) אש, ואינו תרי תפוחין, דמבחן רוחא דמשיחא נפיק, דאמיר ביה (ישעה יא ונהה עליו רוח יהוה).

לbat מלך דתות בבי מרעא מרחימן דבעלה, דازל בעלה אייה נפלת למשפבה, צוותה ואמרת סמכוני באישיות, הא אייה בבי מרעא, היא אומרת רפוני, במאי בתפוחים דמתربים בעצי העיר, ואליין איון עצי בשים.

קם סבא תליתאה ואמר רבינו רבבי, האenan בעצי בשים מבדיין, והכא אייה לא אמרת אלא בתפוחים, אלא אנן מברכין על עצי בשים בגין דאמיר בהון (שיר ז ט) וריח אפק בתפוחים, ולא עוד אלא כל מיני בשים אינון טבאן לברכה עלייהו, ואנן דעבדין בהדרס בגין דאית ביה תלת עליין, דאתקראי תלת הדרסים, הרמיין לثلاث אהן, אבל תרי נוקבין דחוטמא איון לךבל תרי תפוחין דאיון תרי נביי קשות, דיבון עתיד לאפקא רוחא דקודשא דאייה רעיא מהימנא דלעילא, דביה אתישבת נפשא דילאה, ובגין דא אייה אמרת (שם ב) רפוני בתפוחים כי חולת אהבה אהבה אני (דף קמד ע"א) ביליליא דשבת אמר קמתי אני לפתח לדודי בשבת,